

ORSZÁGOS SZECHÉNYI KÖNYVTÁR

1802

Budapest, VIII., Múzeum körút 14.

RMK I. 570/a

(Töredék: B-iv csonkán.)

(Az ezzel együtt kiáztatott másik széphistória-töredék nyomdai meghatározását
ld. MKSz 1964. 354./Sándor István/.)

Letl. n. : V. 399-18/1965.

~~HIVATALBÓL~~
~~DIJÁTALÁNYOZVA!~~

Kérdé itt valaé az én vig berelmem, Monda hogy itt va-
la sirata keserven, De hogy fel nem kelél, el méne te tölled,
Ilyen sókat hgya mondanom te néked.

Kérber meg eljövök beretömlátnia, De az mi törvényünk
többé nem mutattya. Ha akkor fel nem kélszeméllyem lát-
nia, Nem jöhetek többé én öret látnia.

Másod nap-is délkor az kertben jutának, Hasonlatos-
képpenakkor-is járának, Az bálláfra menvén Abßony az I-
nasnak, Ajándékot ada hogy enged favának.

Harmadfor Argirus az kertben bé méne, Könyve legö-
rögvén fel tekinté Menyben, Nagy foháskodással Istenhez
könyörge, Halgafs meg engemet kilakozol Menyben.

Ennyi fáratságom ne légyen héában, Atyámat Anyámat
az én orfágomban, Erette el hadtam jöttem ez orfágban,
Ha meg nem láthatom esem rút halálban.

Az bép veter ágyra nem akar fekünni, Arnyékos fa alatt
akar csak sétálni, Az álomnak magát nem akar adni, Az I-
nas búdosik nem tud mit mivelni.

Nagy sok ideiglen belyel sétált vala, Az Inas melléje vég-
re állot vala, Az aytót-is immár meg nyitották vala, Alom
hozó bellöt hogy teá bocsátá.

Királyfi az ágyra nem mehetet vala, Az bép zöld Pásira
fa alatt dölt vala, Mellyet az bép leány eßében vött vala, Ke-
serves jay sóval mégven ő hozzája.

En édes berelmem Atyádat Anyádat, Erettem el hattad
gazdagh orfágodat, Mely héában töttél ennyi fáratságot,
Csak egyber hallanád én keserves sómat.

Jay mel morúság bállá én bívemben, Hogy nem be-
félhetek ed keservemben. Nem láthatlak immár többé
fávemben.

Avagy csak azt mond meg
felé vagy on te lakó városod, N
meg látod, Avagy meg találal

Az keserves leány vissza tek
görögnek vala, Mi hasna berel
orfági ember ha nem jöhet od

Az Fekete várost tudakozd
ott megh találás monda, De
jöhetz oda, Leány azonközbe

Többet ott egymással nem
az leány el tünék, Az ifjú el h
bé méne kertben meg állapék

Az leányt az Király sohul r
az földön meg látá, Könyve l
dena Abßony-is el fokada sírv

Az keserves Király ill en b
bé Philarenius fava, Igaz lés
Az alma meg érés fordul bán

Az Attya és Annya fiát vig
relmes Istápja, Ne had maga
ra, Had érssem meg tölled m

Királyfi sókára eßére jöt va
vesen síra, Oka te vagy ennek
attad mégyek mayd börnyü h

Tolvayt küldöttél volt ho
fokta az én beretömtől, Búcs
nyétől, Nem akarok többé fe

Nagy sok vigátralást Atty
oka jó fia ma azt mondgya, N
küldtem volna, Sok só utá

bé ment vala, Leánynak szép-
ni sem innya ő nem akar vala,
nem látná.

ben bocsátá, Hóhért az keser-
z kofát hamar hordoztatá, Az
á.

vala, Minden jószágából ré-
pi házánál többé nem akarna,
ki nem volna.

událkoznak, Mind az ketten
e hadgy édes fiam minket ily
kat érted rút halálra.

llötte őnek, De semmitt be-
t egy dühűt ember kiált min-
őbbé ő földének.

tartttalak, Még fuvó béltől-
kezemben hidgyed tartot-
d mint ohaytlak.

m használna, Arannyat nagy
nya házban jaygatva sirattya,
k indula.

ol ki áfatá, Mint egy áldoza-
lfiát keserven siratá, lövendő

olt vala, Ok nélkül halálra én
gom lásd nekem mitt hoza,
ta.

ya sirattya, Szolgáló leányi
olna ugy kesergik vala, Nem
olna.

Nem sok idő mulván az leány eljűta, Ki Páva módgyá-
ra aytón bé nyomrta, Hat szép gyenge leány ő utánna vala,
ő fokot helyére menni siet vala.

Igen meleg idő az időben vala, Földigh terjet haja mint
egy látor vala, Szép fényes ründöklő arany színű haja, Szép
gyenge semélynek árnyéket tart vala.

Tetén ingadozik tetű ruhája, Lengedező fátyol fe-
jére boritva, Gyenge zöld Pásitot az allya csapdossa, Gyen-
ge piros sine mint ha mosolyogna.

Fejér gyenge lába mint Hattyunak tolla, Saru az ő lábán
akkoron nem vala, Csak az lába feje mint hó lázlik vala,
Zöld harmatos Pásit nedvesíti vala.

Mihelyen Argirusz nyofolyán megh látá, Megh ismére
mindgyárt reája borula, Gyenge keűkenővel ortzáját le von-
nya, Veritéket mindgyárt meg enyhité rayta.

Monda: édes lelkem ferkeny fel álmodból, Had vigas-
tallyalak sok budosásidról, Ertekezzem tölled sok fáratsá-
gidról, Ez ideig való próbán forgásidról.

Ne resteld el hadni érettem álmodat, Lám nem restellet-
ted sok fáratságida, Fel vöttél érettem sivem sok munká-
kat, Kely fel édes lelkem had hallyam meg bódát.

Az ő feje felettön sok sirásokat, Véghre Inasának mon-
da illyen bókát, Im látom Vradnak veszedelmes álmát, Ha
fel serken mond meg töllem hallot bókát.

Az te szép beretőd itt vala azt mondgyad, De te el nem
hadtad érette álmodat, Még csak kétber eljö látnia te hoz-
zád, De töbör el nem jő azt bizonynal hidgyed.

Ez beűdek után buzgó ohaytással, Az leány el méne ke-
serves sirással, Argirusznak semét fokot orvolsághgal, Az In-
nas meg kené tel kele azontól.

érek jövének, Sok ajándékokat
véllek oly fokban valának, Az
halgarnának.

ű fokat jártatok, Az Fekete vá-
itek hallo, ta nekem meg mód-
nem nem lehen bántástok.

meg nem mondható, Mindenik
gya, Sőt meg csak hirrel-is soha
anta ember oda jura.

értetre volna, Ottan fel kiálta
l lábát-is ott fegrék meg mon-
ro volna.

olá, Magát Ifiú mellé
nni Santa ember n. Őnda,
zza.

at tötröm, Men farkas

Mihelt ők meg tudgya

nekem ő kizeték le

hallod mit befél

küldgyelek

on érelek

Ió kedvel az Affony Ifiat bé fogadá, Kérdé honnat jöne
s- miándékban volna, Nemzetit s- orfágát Affonynak
meg monda, Honat jö s- mit keres ő azt-is meg monda.

Az Affonyt végtére Ifiú kérdi vala, Az változó helyet ha
tudná hol volna, Mért ő neki oda megh nagy gondgya vol-
na, Néki meg mondaná azon kéri vala.

Az Affony felele, Ifiúnak ezt monda: Ez városon csak
túl az nem mebbe volna, Egy nagy fép ékeskert csak mel-
lette volna, Kiben egy fép leány minden nap mulatna.

Csak egyfer napjában az leány bémenne, Hat fép ből-
gáló leány mégyen bé ő velle, Monda hogy az volna Tün-
derek Királya, Ifiú hogy azt hallá ugyan meg vidula.

Szemét el nem vébiaz Affony ő rolla, ő fok budosását
erőssen csudállyá, Iarással hogy gyözte álmélkodván mon-
gya, Az ő fép bémellyét nézni el nem unnya.

Királyfi ő neki azt-is beféllé, Hogy ő az leányért jöt
volna, ly mebbe, Mint le... olga azt-is megh beféllé,
Karl im az Affony gon... ezde.

Hajadon leánya Affony... la, Ez gazdag Királyfi,
gondola, Im mely fép... rü magába azt mon-

omat neki adom ha...
got Affony az... gona, Miképpen leá-
alta, Nyug... matada neki északára, Ina-

zabol...
g. Jöterrel hiteté, Hajadon leányát ő
kérését beállyesitené, Bebedét az Af-

nkppen észoe.
Mihelt bémének Vradal az kertben, Ez az kis töm-
taka, tegyen te kezdedben, Mihelt annak felét Vradra eref-
ted, Nehéz álom miat ottan el nyomatik.

Az szép leány onnan mikor el ki mégyen, Ez kicsin
kenettel kend meg ő semeit, Az nehéz álomból ötet fel ser-
kened, Ha Vrakaró lenni fiam azt mivellyed.

Maga az Affonnak más bándéka vala, Mert édes leányát
Argirusnak bánta, De az bolond inast im mint el áltatá, Af-
fionynak engede Vrat el árúlá.

Reggelt aligh várja Argirus fel kele, Az megh mondott
helyre inasával méne, Az szép drága kertet mikoron el éré,
Lassan aytaján az kertnek bé méne.

Csoda ékeességét az kertnek csudállya, Szép folyó for-
rásra a kertben találá, Mint egy olvaót réb olyan finű vala,
Az helynek is nevét arról hiyják vala.

Zöldellő borostyán kertet környül fogta, Cyprus és Pus-
pángal az kert tellyes vala, Pirosló Narancs fák az kertben
plántálva, Liliom virágok bővölködnek vala.

Kertnek közepiben sok szép valának, Szagos Balsa-
mum fák szépen illatoznak, Terjedt sűrű magos nagy
Cedrus fák, Napnak fenyőket tartanak.

Egy szép tiszta forrás árnyékában, Szépen hõmbö-
lyögvén földből fellépett, Szép lassu folyással
széjjel folyván, Gyermekét mindenütt ábrázolt.

Drága szép nyosolya ott az kertben vala, Szép
tyollal béboritva vala, Minden nap az leány
széjjel vala, Szép leveles fának hívős árnyékában.

Ifjú szép Argirus mihelyen meg látta,
ugyan meg vidula, Az ő szeretőjét farat ter-
közél nyosolyához állá.

Affionytól adatot tömlöt meg boritá, Alom-
Vrára bocsátá, Mely miat Argirus ugy el alut vala, Mint egy
nőlt eleven ágyra borult vala.

Nem

Vdvara ő velle bezzeg ékes
ki nem tûrhetette, Edes ábrázott
nappal sok búz az ifiat kesergi.

Az begény Argirus hegyeke
nappal ébák felé mégyen, Kit e-
De senki városról nem emleke

Csak egy Inasával ő budor
immár jutott vala, Egy nagy ha-
la, Egy széles barlangban egy k

Mikor az barlangnak félire
egy nagy embert látá, Vgyan
látá, De vissza fordulni immár

Bátoritván magát ig-
immár semmit ez világba
tem nagy búban, Ez főké

Egy nagy ember kérdé-
gyon ő nagy sovának,
-is csak keregded

Argirus bátorságga
leiben nagy

miért faradna ő az